

stillere her har fremført, ikke fremmede, og derfor maa jeg vende mig imod en Gennemførelse af det.

Holstein: Vort lille danske Samfund befinder sig i Øjeblikket i en Tilstand af ekstraordinær økonomisk Svækkelse og ekstraordinær social Uro. Jeg kan med min bedste Villie ikke se rettere end, at den højtærede Regering har et ikke ringe Ansvar for denne Tilstand, paa det sociale Omraade ved sine Handlinger og paa det økonomiske Omraade ved sine Undladelser. Den højtærede Statsminister erklærede ganske uforbeholdent i sin Programerklæring i afvigte Rigsdagssamling, at Arbejdsløsheden var ekstraordinær stor her i Landet. Ved Fremsættelsen og under Behandlingen af det nu gennemførte Lovforslag om Arbejdsløshedsunderstøttelse hævdede den højtærede Indenrigsminister det modsatte Standpunkt. Han erklærede, at der her i Landet ikke var ekstraordinær Arbejdsløshed (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det har jeg ogsaa erklæret i Dag). Der er altsaa Strid mellem den højtærede Statsministers Programerklæring og den højtærede Indenrigsministers Udtalelser, som motiverede den nugældende Arbejdsløshedslov. Jeg forstaaer det Lovforslag, vi her behandler, som Arbejderpartiets Ripost til den Udæskning, som den Omkalfatring, den hidtil gældende Arbejdsløshedslov har faaet, i Arbejdernes Øjne forstaaeligt nok betegner. Den nye Arbejdsløshedslov er ikke blot faldet Arbejderpartiet for Brystet, men ogsaa Kommunalbestyrelserne i vore større Byer, hvor den store Arbejdsløshed fortrinsvis findes. Og jeg vil gerne her benytte Lejligheden til en passant at rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører for de Konservative (Christmas Møller) — ikke for at være ubehagelig, men for, saa vidt muligt, at bidrage til at frembringe Klarhed — om de Udtalelser, han har fremsat under dette Lovforslags Behandling, er det udtømmende Svar, som den konservative Rigsdagsgruppe ønsker at give paa den Henvendelse, der er kommet fra den konservative Borgerrepræsentationsgruppe gennem den enstemmige Kommunalbestyrelses-henvendelse til Regering og Rigsdag om paa det alvorligste at tage under Overvejelse, hvilke Foranstaltninger man bør træffe for at mildne Følgerne af den nuværende ekstraordinære Arbejdsløshed. Hvis jeg förstod den højtærede Indenrigsminister ret, har hans Grundbetragtning været den: i de foregaaende Aar, da vi havde ekstraordinær Arbejdsløshed — og den

højtærede Minister indrømmede, at da havde vi ekstraordinær Arbejdsløshed — skyldtes Arbejdsløsheden Konkurrencen fra de valutasvage Industrilande, som underbød os, og det var det danske Erhvervssamfunds Bedriftsledere og Arbejdere uskyldige i; men nu har Regeringen gennemført en Deflationspolitik, og som Følge deraf er Prisforholdene, Prisniveauet, ikke faldet i Leje i Forhold til den nye Møntpolitik, og derfor kan man ikke hævde nu, at der er ekstraordinær Arbejdsløshed, idet det i Virkeligheden beror paa det danske Erhvervssamfund selv, om vi skal komme ud af den trykkende Arbejdsløshedssituation eller ej. Med denne Motivering har den højtærede Minister gennemført Bestemmelserne om Ophævelse af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Han motiverede det udtrykkelig i Tilslutning til de Udtalelser, der har været fremsat fra ledende Arbejdsgiverside, at den hidtil gældende ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, hvor berettiget den end kunde være i Inflationsperioden, nu virkede som en Statsforanstaltning, der hindrede, at Parterne fik Prisniveauet tilpasset efter de nye Forhold.

Hvis denne Forudsætning er rigtig, og hvis det er den, som er ledende i Arbejdsgiverkredse, maa den logiske Konsekvens jo være, at Arbejdsgiverne nu maa lockoute Arbejderne. Det er den selvfølgelige Konsekvens, naar man som baade Formanden for Industriraadet og en saa fremragende Industrirepræsentant som Skibsreder A. P. Møller har fremhævet, at et for højt Lønniveau, et Lønniveau ud over den økonomiske Grænse, er en Forhandelse — saaledes har Skibsreder A. P. Møller for ikke længe siden udtrykt sig i „Berlingske Tidende“ — „og dette er efter mit Skøn“ — siger han — „Tilfældet hos os. Jeg anser det for nødvendigt og gavnligt for alle Befolkningslag, derunder ogsaa Arbejderne, at vort Lønniveau reduceres med ca. 15—20 pCt., og jeg tror ikke paa, at vi, bortset fra Konjunkturperioder, kommer i Arbejde, før dette sker.“

Hvis den Betragtning er rigtig, saa har Arbejdsgiverne selvfølgelig Pligt til ikke blot i deres egen Interesse, men i Arbejdernes Interesse, i Erhvervenes, i hele Samfundets Interesse, at lockoute Arbejderne, naar disse ikke selv frivilligt vil gaa med til at gennemføre dette Lønniveau. Og naar man fra Arbejdsgiverside gentagende har paaberaabt sig, at det var den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, som var den største Hindring for, at Arbejdsgiverne